

Nhà c M trong tôi

Tác Giả: Huy Pháng

Thứ Năm, 20 Tháng 9 Năm 2012 06:16

Theo bán tháng kê dân số của nhà c M năm 2010, hiện nay có 1,737,433 người Việt đang sinh sống trên nhà c M.

Chúng ta nhớ ai hiện nay đang sống, học hành, làm việc hay dáng già ở đây, đâu đã trải qua một phần đời mình trên mảnh đất này, thì nghĩ gọi là “tâm dung,” nhớ nghĩ thực tế là vĩnh viễn.

Nhà c táng đá đen ở Washington, D.C. (Hình: Huy Pháng)

Tá bián của 30 tháng 4 năm 1975, nhớ nghĩ đâu trải sinh ra lớn lên ở đây, ngoài huyết thống ra, chúng không khác gì nhớ nghĩ đâu trải M. Nhớ nghĩ người trung niên còn mang theo cảm một thời thời và nhớ nghĩ không quên tình thân nhau cùng rán, nhớ nghĩ vẫn lớn với cuộc đời trên đất khách này đâu trải sinh, có người thì gian sống với quê hương người người hiện là người quê người.

Tiáu bang California, nơi có nhiều người Việt sinh sống nhất đã ráng lớn bằng dián tích của nhà c Việt Nam, nên cũng chưa có ai trong chúng ta hào đã đâu trải chân đất hơn 50 tiểu bang của nhà c M, cũng như không ai dám nghĩ rằng mình hiện học nhớ nghĩ gì với nhà c M, dù đây chỉ là một nơi mới lập quốc hơn 300 năm. Có người cho M là anh chàng trẻ tuổi, xinh đẹp, đẹp trai, nhớ nghĩ cũng có người công nhận nhà c M là ông chủ thâm trầm thì nghĩ triết khai nhớ nghĩ bước đi tính toán trăm năm.

Đi với nhớ nghĩ người già đã đâu trải đời này muộn màng, nhớ nghĩ cuộc đời còn lại coi như sống chết với nhà c M, thì nghĩ gọi là quê hương thứ hai, mà không bao giờ còn cảm thấy trở về nơi trong lòng đất quê mẹ, nếu sự thực không nhận, chỉ để Công Sơn còn tồn tại trên quê hương vài ba mươi năm nữa.

Một người Việt về thăm quê hương, nơi họ đã từng bước ra đời, lúc đâu trải chân trên nhà c

Những cảm xúc trong tôi

Tác Giả: Huy Pháng

Thứ Năm, 20 Tháng 9 Năm 2012 06:16

Mẹ, cho rằng tâm hồn tôi cảm thấy an toàn, như những hồn nhè lúc về nhà. Mẹ tôi người Việt xa quê hàng đã lâu rồi về Sài Gòn, có dịp vào Tòa Tổng Lãnh Sự Mẹ, ông thú nhận khi nhìn những hình ảnh những người hay người trẻ của Hoa Kỳ, ông tôi có cảm giác quen thuộc, an toàn hồn là những lúc lang thang ở Hà Nội nhìn hình ảnh lính trẻ và quây quần Cộng Sản. Đó không phải là vong bản, mẹ tôi cảm mà chính đây đã nhân danh đất nước, tổ quốc thù, kẻ thù, xô đẩy biết bao nhiêu người xuống biển, bỏ quê hương ra đi. Giờ này chúng ta không còn lấy thuộc gì về quê hương quê nhà, ngoài những tình cảm sâu đậm trong máu huyết, làm cho chúng ta quên đi ngôn ngữ, quê hương Việt Nam, mà chúng ta có cảm tưởng đang dần dần tách rời, cho đến mẹ tôi lúc nào đó trở thành xa lạ. Phải chăng vì vậy, mà đã có những đứa con ngày trẻ trẻ về, xót xa nhận ra rằng, hàng đang đi, đứng trên mặt đất nước xa lạ, không còn là của hồn nữa.

Quê hương ngày nay chỉ còn là nơi thăm viếng mà không phải là nơi để trở về. Những cảm xúc đã là nơi quen thuộc chúng ta đang sống, có gia đình, nhà cửa, công việc, bà con, bạn bè, thì làm sao chúng ta lại không có những suy nghĩ, có những câu chuyện buồn vui, hay những trăn trở về những cảm xúc. Cách đây 38 năm, chưa lúc nào, chúng ta, những người dân ở mặt đất nước xa xôi bên vùng trời Đông Nam Á, cách biết bao nhiêu dặm vòng trái đất, lại có ý nghĩ rằng, mẹ tôi ngày kia chúng ta sẽ đến đây, sống lâu dài nơi đây, sinh con đẻ cháu nơi này, để tạo ra một nhánh người Việt lưu vong. Để rồi sau, còn gì để nói ngôn ngữ, phong tục hay không, lại là một điếu mà những người khác đang trăn trở, lo âu làm sao để duy trì, gìn giữ!

Trong cái cảm giác quên đi ngôn ngữ, thân mẹ tôi gói bó này, với sách vở, báo chí, truyền thông, quán xá, chợ búa, tiệm buôn, món ăn thức uống, cái tên vùng đất hay bóng hình hiu Saigon chúng ta mang theo, đôi khi quên những hồn là chúng ta đang sống trên đất Mẹ. Cái cái bữa cơm, cá mồi, canh rau, đôi dưa, chén nước mát, có khác gì ở Việt Nam. Cái cái bàn thờ nhang khói, hình ảnh tiên ông bà, cành mai, chậu lan, những cô thiếp nữ, trẻ em mặc quần phục lên chùa ngày Tết, hình ảnh trẻ, tiếng pháo Mùa Xuân làm chúng ta quên mất là chúng ta đang sống thật xa quê nhà.

Điếu tôi muốn nói ở đây là chúng ta những người quên chúng ta đang sống trên đất Mẹ.

Ông Kháng Tá của nước Trung Hoa có ví von: “Chúng tôi người thiếp nhè vào nhà có cái chi lan, lâu mà mà chúng tôi thấy mùi thơm, tức là mình cũng đã hóa ra thơm vậy.” Mẹ tôi kể vào về những hoa lan đẹp hương thơm, lúc đi còn nhận ra mùi hương những người dần dần trở thành quen thuộc, trở thành bình thường, không còn thấy hương thơm, như kẻ thiếp nhân sống với người quân tử dần dần cảm hóa lúc nào mà không hay biết. Những cảm xúc có những hương thơm như thế mà cảm giác chúng ta bỗng dung hòa lúc nào không hay đến nơi không còn cảm nhận được mùi thơm nữa. Hương thơm đó là những điếu lạnh, thấm nhập vào con người chúng ta lúc nào chúng ta cũng không biết, không hề quan tâm hay nhận ra để rồi sẽ khác biệt trước và sau.

Nhà c M trong tôi

Tác Giả: Huy Pháng

Thứ Năm, 20 Tháng 9 Năm 2012 06:16

Chúng ta học hỏi để có thể nhìn nhận tính bao quát đối với sự riêng tư, tôn trọng luật pháp, sự an hòa, sự tử tế và mối quan hệ giữa con người và con người trong xã hội. Điệu này không chỉ có ông Bá Dũng (1920-2008), sau khi đi New York, Las Vegas hay San Francisco và đã từng thu thập tài liệu trong cuốn “Ngôn ngữ Trung Quốc Xứ Xứ,” mà bất cứ người Việt Nam nào khi đi du lịch nhà c M và cũng nhận ra. Có người thì c sao lái xe trên đường vắng vào một hai giờ sáng, gặp biển “stop” cũng phải dừng lại, sao một đứa bé phải đi tìm cái thùng rác để vứt cái giấy kẹo nhai chỉ bằng hai ngón tay, sao ở đây xe hơi nhích mà không nghe một tiếng còi? Trong cái không khí đặc biệt, thanh thản, an lạc người ta cảm nhận ra khi bước chân trở lại một nơi, có một chút mát mẻ, không phải là quê nhà của mình.

Chúng ta bước đi trên môi trường tử tế, trong lành của miền Nam qua giai đoạn “thông ngốt” để bước đến một xã hội hiện đại như hôm nay, khi mà con người thì tập thể dần dần trở thành vô cảm, lả lợ, gian trá, đập lên nhau mà sống, để mình tìm một sự ích kỷ cho riêng mình, mà không thấy đó là bất công, bất nhân và vô lý.

Thì chúng ta, trong xã hội này, cũng theo lời ông Khổng Tử: “Tôi chung với người bất công, nhúng vào trong chậu cá chép, lâu mà chậu ngửi mùi hôi, vì mình cũng hóa ra hôi vậy!” Người người mình vào chậu cá, lúc đầu còn nghe mùi hôi tanh, dần dần quen thuộc, không còn nghe mùi tanh nữa thì khó chịu nữa, người người quân tử sống với kẻ tiểu nhân, dần dần để họ hóa biến cái xấu mà mình không hay biết. Thế thì mình phải viên chức trong chế độ Cộng Sản Việt Nam hiện nay, xem những chuyện của người quy nạp bực, mình sống của người dân xuống hàng súc vật, con người chỉ biết có để người và đức sống, tráo trêu, vô đạo lý hiện nay có là đi làm cho con người lòng, khó chịu không? Hay đó là chuyện bình thường, thấy đã quen mắt, nghe đã quen tai, đầu óc đã xẹp xuống, chai đá như khi giác của con người ở lâu trong chậu cá, còn đâu phân biệt được mùi hôi nữa!

Điệu này cùng chúng tôi muốn nói là sự may mắn đã giúp ta có cái gì không phải chỉ cho riêng mình mà chỉ con cháu đời sau, tránh khỏi được kiếp oan nghiệt, ra khỏi được cái chậu cá này, để sống trong cái “chi lan, chi thốt” cái vườn lan thơm ngát, mà qua một thời gian chúng ta không còn cảm nhận được mùi thơm nữa, như ngửi trên thóc gạo, mùi thơm đó vẫn hiện hữu.

Như vậy hạnh phúc vẫn cho riêng nhà c M mà chúng ta mà quên riêng, món quà của chúng ta, và chỉ con cháu đời sau đời với nhà c M thật khó lòng trở lại.